

Strahota duhovne nule

„Šina” iznad nije redakcijska greška, niti je „brlja” koja je slučajno ispala iz štamparije. Radi se o našem načinu da podržimo međunarodnu akciju „Pet minuta gromoglasne tišine”, koju su izveli brojni elektronski mediji i u Srbiji 3. maja, na Svetski dan slobode medija, sa ciljem da javnost upozore na loš položaj novinarske profesije.

Građani naše zemlje nemaju poverenje u „sedmu silu”, jer novinari više nisu sila, ni tristota. U atmosferi, realnosti, u kojoj vlada samo jedna stranka (može se reći i samo jedan čovek), bez ikakve opozicije, teško je odupreti se željama onih što imaju i političku i ekonomsku moć. Ali to nije i ne sme biti opravdanje za udvoričko ponašanje, amaterizam, neodgovornost i neslobodu stvaralaca javnog mnjenja. U ovom kontekstu, potpuno je nebitno da li je ograničavajući novinarski faktor nekakva cenzura ili, još opasnija, autocenzura.

Strah od gubitka posla i, sledstveno tome, materijalno siromaštvo jeste esencijalni i ljudski razumljiv razlog da se „povuče ručna”. Ali strašnije od toga je nemati sebe, biti bez stava, duhovno ubog, nikakav..., i zbog toga izgubiti samopoštovanje. Tome bi trebalo svoju decu da uče svi – i političari na vlasti, i opozicioni lideri, i učitelji, i radnici, i seljaci, i – novinari. Poslednjepomenuti pre svih ostalih – jer to mogu da objave, da time javnost „zatruju” kada god žele. I smeju.

Ako izuzmemo gubitke lične prirode i bolest, nema veće nesreće za živog mislećeg čoveka od toga da je moralna i intelektualna nula! A u to se, uz „pomoć” srpskog establišmenta, pretvorila velika većina pripadnika nekadašnje sile. Sramota!

Hajde da vidimo kakva je situacija, kada su relevantne medijske kuće u pitanju, u našem gradu... Radio Pančevo proslavio je pre neki dan 35. rođendan (srećno kolegice i kolege!). Svoje najslavnije dane doživeo je tokom protesta uperenih ka miloševićevskom načinu doživljavanja stvarnosti, kada ga je neprestano slušalo pola Beograda, kao i za vreme bombardovanja 1999. Danas je znatno ređe u ušnim kanalima najpre zato što je radio kao medij izgubio trku s internetom. Ali, RP se bori, hoće istinu, tamo još uvek može da gostuje ko to zaslužuje.

Ovo je lični stav, pa na autora može da se ljuti ko god za tim ima potrebu: Televizija Pančevo, utisak je promatrača, menja uređivačku politiku s promenom vladajuće strukture. Jeste, tačno je, i u programu naše gradske televizije mogu se u političkim emisijama videti svi oni što u Pančevu nešto znače. Ali... Tu nešto fali.

Logika stvari, pre svega. Na primer, kako je moguće da neko ko je pi-ar stranke na vlasti istovremeno bude i novinar na televiziji? Nije da mi Pančevcima želimo nešto loše, naprotiv; najbolje bi bilo da čak i premijer države, a kamoli njegov pi-ar, bude iz našeg grada, pošto bi tada znao sve ono što nas muči i samim tim kako može da nam pomogne. Samo, ne ide, upadljivo je, degute... I, ima u vezi s nelogičnostima množine, ali da ne širimo; shvatamo, egzistenciju televiziji obezbeđuje Grad...

RTV Pančevo je pred privatizacijom, baš kao i list koji čitate. U prvom slučaju radi se o skupoj igrački (oprema, domet, ograničeni marketing, plate zaposlenih i honorari saradnika...), pa je teško i zamisliti ko bi mogao da se upusti u takvu avanturu.

„Pančevac” je, već, primer igara bez granica. Ovaj nedeljnik će biti skup (prilikom prošle privatizacije izlicitiran je, isključivo kao brend, na 2,2 miliona evra!), ali će sasvim sigurno doneti korist budućem vlasniku. Ne zato što, kako čujemo sa strane, firma pliva u kešu (to nema veze sa mozgom), nego jer donosi politički uticaj, a lokalni i pokrajinski izbori samo što nisu. Očekujemo nekog privrednika iz Kragujevca, Valjeva, Male Moštanice..., za kog će „drug Gugl” pola sekunde posle upita reći da je u tom mestu osnivač SNS-a, DS-a, SPS-a...

Strašno bi samo bilo da „Pančevac”, bez obzira na sastav buduće redakcije, postane sredstvo za jedokratnu upotrebu i potom nestane, jer naš list svakodnevno osvaja milimetar po milimetar medijskih sloboda. Od 1869.

Siniša Trajković